

Are We Any Different?
The Spiritual Considerations of Jewish Warfare
A class by Rabbi Yonatan Y. Halevy

אורות מאופל – המלחמה (ב)
הרב אברהם יצחק הכהן קוק

אנו מסתכלים בדורות הראשונים, המסופרים בתורה, בנביאים ובכתובים, אותם הדורות שהיו עסוקים במלחמה - והם הם הגדולים שאנו מתיחסים אליהם בידידות וגדולת קודש.

הננו מבינים, שהזיק הנשמתי הוא היסוד: אותו מעמד העולם, שהלך במרוצתו אז, שהיתה המלחמה כל כך נחוצה בו, הוא גרם להופיע את אלה הנשמות, שהרגשתן הפנימית בתוכן שלם היתה.

מלחמת קיומם, קיום האומה, מלחמת ד' היתה בהכרה פנימית. עזיזים היו ברוחם וידעו בעמק החשך לבחור בטוב ולסור מן הרע, (תהלים כג ד): "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע".

כשאנו מתבוננים אליהם, הננו, בכל ההופעה הרוחנית שאנו כל כך שוקקים לה, משתוקקים לאמוצם, לכח החיים החטוב והגבוש, האיתן והמוצק, ששכן בקרבם, ומתוך תשוקה זו, כחנו הרוחני מתאמץ וכח גבורתנו מתעדן, ואותן הנשמות החזקות חוזרות לחיות בנו כימי עולם.

1. Notable Jewish Warriors

king of Tzevoyim, and the king of Bela, which is Tzo'ar. (3) All of these joined in the Valley of Siddim, which is the Dead Sea. (4) For twelve years they served Kedorla'omer, and in the thirteenth year, they rebelled. (5) In the fourteenth year, Kedorla'omer and the kings who were with him came and struck the Repha'im in Ashterot Karnayim, the Zuzim in Ham, the Eimim in Shaveh Kiryatayim, (6) and the Chorites in their hill country of Se'ir, as far as Eil Paran, which is by the wilderness. (7) They turned back, and came to Ein Mishpat, which is Kadesh, and struck all the territory of the Amalekites and also the Emorites who lived in Chatzetzon Tamar. (8) The king of Sedom, the king of Amorah, the king of Admah, the king of Tzevoyim, and the king of Bela, which is Tzo'ar, went out and they set up for battle against them in the Valley of Siddim, (9) against Kedorla'omer king of Eilam, Tidal king of Goyim, Amraphel king of Shinar, and Aryokh king of Ellasar – four kings against the five. (10) And the Valley of Siddim was filled with pits and pits of tar, and the kings of Sedom and Amorah fled and fell there, while the rest fled to the hills. (11) They took all the possessions of Sedom and Amorah, and all their food, and went their way. (12) And they took Lot, the son of Avram's brother, and his possessions, and went their way, as he was dwelling in Sedom. (13) A fugitive came and told Avram, the Hebrew, who was living in Elonei Mamre, the Emorite, brother of Eshkol and brother of Aner, who were allies of Avram. (14) When Avram heard that his relative had been taken captive, he armed his trained men, born in his house, three hundred and eighteen of them, and gave chase as far as Dan. (15) He and his servants divided themselves against them by night, struck them, and chased them as far as Chovah, which is to the north of Damascus. (16) And he brought back all the possessions and brought back also his relative, Lot, and his possessions, and also the women and the people. (17) The king of Sedom went out to meet him after he returned from striking Kedorla'omer and the kings who were with him, to the Valley of Shaveh, which is the King's Valley. (18) And Malki Tzedek king of Shalem brought out bread and wine, as he was priest to El Elyon. (19) He blessed him, and he said, "Blessed be Avram to El Elyon, creator of heaven and earth, (20) and blessed be El Elyon, who has delivered your

אברהם אבינו

(1) תורה – בראשית (יד)

(א) וַיְהִי בִימֵי אֲמֶרְפֶּל מֶלֶךְ שֹׁנַעַר אַרְיֹחַ מֶלֶךְ אֱלֶסָר כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעָל מֶלֶךְ גּוֹיִם. (ב) עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת בְּרַע מֶלֶךְ סֹדֵם וְאֶת בְּרִשָׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שְׁנָאָב מֶלֶךְ אֲדָמָה וְשָׁמְאָבָר מֶלֶךְ צְבִיִּים וּמֶלֶךְ בְּלַע הִיא צֶעַר. (ג) כָּל אֵלֶּה חָבְרוּ אֶל עִמְקַּם הַשְּׂדֵדִים הוּא יָם הַמֶּלַח. (ד) שְׂתִמִּים עָשְׂרָה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר וַיִּשְׁלַח עָשְׂרָה שָׁנָה מְרֹדּוֹ. (ה) וּבִאֲרֵבַע עָשְׂרָה שָׁנָה בָּא כְּדָרְלֶעֶמֶר וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּכּוּ אֶת רְפָאִים בְּעִשְׂתָּרֶת קַרְנַיִם וְאֶת הַזּוּזִים בְּהֵם וְאֶת הָאֵימִים בְּשֹׁנֵה קְרִיתִים. (ו) וְאֶת הַחֲרִי בְּהַרְרָם שְׁעִיר עַד אֵיל פְּאָרֹן אֲשֶׁר עַל הַמִּדְבָּר. (ז) וַיָּשָׁבוּ וַיָּבֵאוּ אֶל עֵין מִשְׁפָּט הוּא קַדֵּשׁ וַיַּכּוּ אֶת כָּל שְׂדֵה הַעֲמֻלְקִי וְגַם אֶת הָאֲמֹרִי הַיִּשָּׁב בְּחֻצְצָן תְּמָר. (ח) וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֵם וּמֶלֶךְ עֲמֹרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צְבִיִּים וּמֶלֶךְ בְּלַע הוּא צֶעַר וַיַּעֲרְכוּ אִתָּם מִלְחָמָה בְּעִמְקַם הַשְּׂדֵדִים. (ט) אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעָל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֶרְפֶּל מֶלֶךְ שֹׁנַעַר וְאַרְיֹחַ מֶלֶךְ אֱלֶסָר אַרְבָּעָה מְלָכִים אֶת הַחֲמֻשָּׁה. (י) וְעִמְקַם הַשְּׂדֵדִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חֲמַר וַיִּגְסוּ מֶלֶךְ סֹדֵם וְעֲמֹרָה וַיִּפְּלוּ שָׁמָּה וְהַנְּשָׂאָרִים הָרָה נְסֹו. (יא) וַיִּקְחוּ אֶת כָּל רֶכֶשׁ סֹדֵם וְעֲמֹרָה וְאֶת כָּל אֲכָלָם וַיִּלְכּוּ. (יב) וַיִּקְחוּ אֶת לוֹט וְאֶת רֶכְשׁוֹ בֶּן אַחֵי אַבְרָם וַיִּלְכּוּ וְהוּא יָשֵׁב בְּסֹדֵם. (יג) וַיָּבֵא הַפְּלִיט וַיִּגַּד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכֵן בְּאַלְנֵי מִמְרָא הָאֲמֹרִי אַחֵי אֲשֶׁפֶל וְאַחֵי עֶנְר וְהֵם בְּעֵלֵי בְרִית אַבְרָם. (יד) וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אַחֵיו וַיִּרַק אֶת חֲנִיכָיו וַיִּלְדִּי בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עָשָׂר וַיִּשְׁלַח מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד דָּן. (טו) וַיַּחְלַק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וְעֲבָדָיו וַיַּכּוּם וַיִּרְדְּפֵם עַד חֻבָּה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל לְדַמְשֶׁק. (טז) וַיָּשָׁב אֶת כָּל הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת לוֹט אַחֵיו וַרְכָשׁוֹ הַשִּׁיב וְגַם אֶת הַנְּשִׁים וְאֶת הָעַם. (יז) וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֵם לְקִרְאָתוֹ אַחֲרָי שׁוּבוּ מֵהַכּוֹת אֶת כְּדָרְלֶעֶמֶר וְאֶת הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל עִמְקַם שָׁנָה הוּא עִמְקַם הַמֶּלַח. (יח) וּמִלְכֵי צֶדֶק מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לָחֶם נִינּוֹ וְהוּא כְהֵן לְאֵל עֵלְיֹון. (יט) וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמְרוּ בְרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֵלְיֹון קִנְהַ שְׁמִים וְאַרְצֵי. (כ) וּבְרוּךְ אֵל עֵלְיֹון אֲשֶׁר מִגֹּן צָרִיד בִּינְדָה וַיִּתֵּן לוֹ מַעֲשֶׂר מִכָּל. (כא) וַיֹּאמְרוּ מֶלֶךְ סֹדֵם אֵל אַבְרָם מֶן לִי הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ קַח לָךְ. (כב) וַיֹּאמְרוּ אַבְרָם אֵל מֶלֶךְ סֹדֵם הֲרַמְתִּי נְדִי אֵל ה' אֵל עֵלְיֹון קִנְהַ שְׁמִים וְאַרְצֵי. (כג) אִם מַחֲוִט וְעַד שְׂרוּף נַעַל וְאִם אֶקַח מִכָּל אֲשֶׁר לָךְ וְלֹא תֹאמְרוּ אֲנִי הָעֹשֶׂרְתִי אֶת אַבְרָם. (כד) בְּלַעֲדֵי רַק אֲשֶׁר אֶכְלוּ הַנְּעָרִים וְחָלַק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכּוּ אִתִּי עֶנְר אֲשֶׁפֶל וּמִמְרָא הֵם יִקְחוּ חֵלְקָם.

(1) In the days of Amraphel, king of Shinar, Aryokh, king of Ellasar, Kedorla'omer, king of Eilam, and Tidal, king of Goyim, (2) they made war with Bera, king of Sedom, with Birsha, king of Amorah, Shinav, king of Admah, Shemever,

(6 תורה – שמות (לג:יא))

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה פָּנִים אֶל פָּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון נָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֹהֶל.

Adonai would speak to Moshe face to face, as a man speaks to his fellow. And he would return to the camp, but his servant Yehoshua, his assistant, would not depart from the tent.

(7 מדרש תנחומא – תצוה (ט))

מֹשֶׁה הָרַג לְסִיחוֹן וְעוֹג, וַיְהוֹשֻׁעַ שְׁלֹשִׁים וְאַחַד מְלָכִים.

Moshe slew Sihon and Og, while Joshua slew thirty-one kings.

עתניאל בן קנז

(8 נביאים – יהושע (טו:יז))

וַיִּלְכְּדֵה עֲתַנְיָאֵל בֶּן קִנְזֵי אַחִי כָלֵב וַיִּתֵּן לוֹ אֶת עַכְסָה בְּתוּלָאָהּ.

And Othniel, the son of Kenaz, the brother of Caleb, took it; and he gave him Achsah his daughter to wife.

(9 תלמוד בבלי – תמורה (טז))

במתניתין תנא אלף ושבע מאות קלין וחמורין וגזירות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה

It is taught in a *baraita*: One thousand and seven hundred *a fortiori* inferences, and verbal analogies, and minutiae of the scribes were forgotten during the days of mourning for Moshe.

אמר רבי אבהו אעפ"כ החזירן עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר (יהושע טו, יז) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב (הקטן ממנו) [ויתן לו את עכסה בתו לאשה] ולמה נקרא שמה עכסה שכל הרואה אותה כועס על אשתו

Rabbi Abbahu says: Even so, Othniel, son of Kenaz, restored them through his sharp mind [*pilpulo*], as it is stated: “And Caleb said: To he who smites Kiriath Sefer, and takes it, to him will I give Achsah my daughter as a wife. And Othniel, son of Kenaz, the brother of

enemies into your hand." And he gave him a tenth of all. (21) The king of Sedom said to Avram, "Give me the people, but the possessions, take for yourself." (22) Avram said to the king of Sedom, "I raise my hand to Adonai, El Elyon, Creator of heaven and earth. (23) Not from a thread to a shoelace, I will not take from anything that is yours, lest you say, 'I have made Avram rich.' (24) Nothing for me, except for that which the young men have eaten. But as for the share of the men who went with me, Aner, Eshkol, and Mamre, let them take their share."

(2 תורה – בראשית (מח:כב))

וְאֲנִי נָתַתִּי לָךְ שְׂכָם אֶחָד עַל אַחִיךָ אֲשֶׁר לָקַחְתִּי מִיַּד הָאֱמֹרִי בְּחַרְבִּי וּבְקִשְׁתִּי.

And I have given you one portion over your brothers, which I took from the Emorites with my sword and bow".

(3 תרגום אוגקלוס – שם)

וְאֲנִי נָתַתִּי לָךְ חוֹלֶק חַד יִתִּיר עַל אַחִיךָ דְנָסִיבִית מִיַּד דְאֲמֹרִי בְּצִלּוֹתִי וּבְקִעוֹתִי.

I have given you one share more than your brothers, which I took from the hand of the Amorite with my prayer and with my plea.

(4 רש"י – שם)

בחרבי ובקשתי – כשהרגו שמעון ולוי את אנשי העיר, נתכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם, וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן.

When Simeon and Levi slew the inhabitants of Shechem all the surrounding nations gathered together to join in battle against them and Jacob girded on his weapons to war against them (cf. Genesis Rabbah 80:10).

(5 תורה – בראשית (לה:ה))

וַיִּסְעוּ וַיְהִי חִתַּת א-להים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא יָרְדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב.

They traveled and a terror from God was upon the cities that surrounded them, and they did not chase after the sons of Yaakov.

other delights, who put ornaments of gold upon your apparel. (25) How have the mighty fallen in the midst of the battle! Yonatan, upon your high places was slain! (26) I am distressed for you, my brother Yonatan! Very pleasant have you been to me; wonderful was your love to me, surpassing the love of women. (27) How the mighty have fallen, and the weapons of war have perished

דוד המלך

(11) נביאים – שמואל ב (כג:א)

ואלה דברי דוד האחרונים נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על משיח אלהי יעקב ונעים זמרות ישראל.

Now these are the last words of David, the saying of David the son of Jesse; and the saying of the man raised on high, the anointed of the God of Jacob, and the sweet singer of Israel.

(12) תלמוד בבלי – מועד קטן (טז:)

“ראש השלישים” — תהא ראש לשלשת אבות. “הוא עדינו העצני”, כשהיה יושב ועוסק בתורה — היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה — היה מקשה עצמו כעץ.

David is also described here as “**chief of the captains [rosh hashalishim]**” because God said to him: **You will be the head [rosh] of the three [sheloshet] Patriarchs.** “The same was Adino the Eznite”; this alludes to the fact that **when David would sit and occupy himself with Torah, he would make himself soft [me’aden] as a worm, and when he would go out to war, he would make himself hard and strong as a tree [etz].**

“על שמונה מאות חלל בפעם אחת”. שהיה זורק חץ, ומפיל שמונה מאות חלל בפעם אחת, והיה מתאגם על מאתים, דכתיב: “איכה ירדף אחר אלף”.

The expression: “**Against eight hundred people, which he slew at one time,**” means that **he would throw an arrow in the air and with it kill eight hundred people at one time. And David would sigh over the two hundred** who were missing from fulfillment of the Torah’s promise, **as it is written: “How should one man chase a thousand”** (Deuteronomy 32:30).

Caleb, took it; and he gave him Achsah his daughter as a wife” (Joshua 15:16–17). The name “Kiriath Sefer,” which literally means the village of the book, is homiletically interpreted as a reference to those parts of the Torah that were forgotten, while the phrase “took it” is referring to Othniel’s acumen and learning.

שואל המלך ויונתן בנו

(10) נביאים – שמואל ב (א)

(יז) ויקנן דוד את הקינה הזאת על שאול ועל יהונתן בנו. (יח) ויאמר ללמד בני יהודה קשת הגה כתובה על ספר הישר. (יט) הצבי ישראל על במותיך חלל איה נפלו גבורים. (כ) אל תגידו בגת אל תבשרו בחוצת אשקלון פן תשמחנה בנות פלשתים פן תעלזנה בנות הערלים. (כא) הרי בגלבע אל טל ואל מטר עליכם ושדי תרומת פי שם נגעל מגן גבורים מגן שאול בלי משיח בשמן. (כב) מדם חללים מחלב גבורים קשת יהונתן לא נשוג אהור וחרב שאול לא תשוב ריקם. (כג) שאול ויהונתן הנצאקים והנעמים בחייהם ובמותם לא נפרדו מנשרים קלו מאריות גברו. (כד) בנות ישראל אל שאול בכינה המלבשכם שני עם עדנים המעלה עדי זהב על לבושכן. (כה) איה נפלו גברים בתוף המלחמה יהונתן על במותיך חלל. (כו) צר לי עליה אחי יהונתן נעמת לי מאד נפלאתה אהבתה לי מאהבת נשים. (כז) איה נפלו גבורים ויאבדו בלי מלחמה.

(17) And David lamented with this lamentation over Shaul and over Yonatan his son, (18) and said, "To teach the sons of Judah the bow. Behold, it is written in the book of Jashar: (19) Your beauty, O Israel, on your high places is slain! How have the mighty fallen! (20) Do not tell of it in Gath; do not publish it in the streets of Ashkelon. Lest the daughters of the Philistines rejoice; lest the daughters of the uncircumcised triumph. (21) You mountains of Gilboa, let there be no dew nor rain upon you, or fields of choice fruits. For there the shield of the mighty was defiled, the shield of Shaul, not anointed with oil. (22) **From the blood of the slain, from the fat of the mighty, the bow of Yonatan did not turn back, and the sword of Shaul did not return empty.** (23) Shaul and Yonatan, beloved and pleasant in their lives, even in their death they were not divided. They were swifter than eagles, stronger than lions. (24) You daughters of Israel, weep over Shaul, who clothed you in scarlet with

(א) וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא לְעֵלֵי ה' אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׁאוּל.

(לח) אָרְדַּפְתָּ אֹיְבֵי וְאֲשֻׁמִּידָם וְלֹא אָשׁוּב עַד כְּלוֹתָם. (לט) וְאֶכְלֵם וְאֶמְחָצֵם וְלֹא יִקְוִמוּן וַיִּפְּלוּ תַחַת רַגְלִי. (מ) וַתִּזְרַנְי סִיל לְמַלְחָמָה תִּכְרִיעַ קָמִי תַחַתְנִי. (מא) וְאֹיְבֵי תַתָּה לִי עָרַף מִשְׁנָאֵי וְאֶצְמִיתָם. (מב) יִשְׁעוּ וְאֵין מִשִּׁיעַ אֵל ה' וְלֹא עָנָם. (מג) וְאֲשַׁחֲקֵם כַּעֲפֹר אֶרֶץ כְּטִיט חוּצוֹת אֲדַקֵּם אֶרְקָעֵם.

(1) And David spoke to Adonai the words of this song on the day that Adonai delivered him out of the hand of all his enemies, and out of the hand of Shaul.

(38) I have pursued my enemies, and destroyed them; and I did not turn back until they were consumed. (39) And I have consumed them, and shattered them, that they cannot rise; they have fallen under my feet. (40) For You have girded me with strength for battle; You have subdued under me those that rose up against me. (41) You have also made my enemies turn their backs to me; those that hate me, that I might cut them off. (42) They looked, but there was no savior; even to Adonai, but He did not answer them. (43) I beat them small as the dust of the earth, I crushed them as the mire of the streets, and trampled them.

(א) וּשְׁלֹמֹה הָיָה מוֹשֵׁל בְּכָל הַמַּמְלָכוֹת מִן הַנְּהָר אֶרְץ פְּלִשְׁתִּים וְעַד גְּבוּל מִצְרַיִם מִגְּשִׁים מִנְּהָה וְעַבְדִּים אֶת שְׁלֹמֹה כָּל יְמֵי חַיָּו. (ב) וַיְהִי לָהֶם שְׁלֹמֹה לַיּוֹם אֶחָד שְׁלֹשִׁים כָּר סֵלֶת וְשִׁשִּׁים כָּר קֶמַח. (ג) עֲשָׂרָה בָּקָר בְּרָאִים וְעֶשְׂרִים בָּקָר רְעִי וּמֵאָה צֹאן לְבַד מֵאֵיל וַיְחַמּוּר וּבָרְבָרִים אַבּוּסִים. (ד) כִּי הוּא רִדָּה בְּכָל עֶבֶר הַנְּהָר מִתַּפְסָח וְעַד עֲזָה בְּכָל מַלְכֵי עֶבֶר הַנְּהָר וְשָׁלוֹם הָיָה לוֹ מִכָּל עֶבְרָיו מִסְבִּיב. (ה) וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל לְכַטָּח אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ מִדָּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע כָּל יְמֵי שְׁלֹמֹה.

(1) And Shelomo ruled over all the kingdoms from the River to the land of the Philistines, and to the border of Egypt; they brought tribute and served Shelomo all the days of his life. (2) And Shelomo's provisions for one day were thirty measures of fine flour and sixty measures of meal; (3) ten fat oxen, and twenty oxen out of the pastures, and one hundred sheep, beside harts, and gazelles, and roebucks, and fatted fowl. (4) For he had dominion over all the region on this side the River, from Tiphseh to Gaza, over all the kings on this side of the River; and he had peace on all sides surrounding him. (5) And Judah and Israel dwelt safely, every man under his vine and under his fig-tree, from Dan to Beer-sheba, all the days of Shelomo.

דבורה הנביאה

יעל

שלמה המלך

2. Why Do We Go To War?

ישר בעינינו, ברצותו נתנה להם וברצותו נטלה מהם ונתנה לנו.

Rabbi Isaac said: The Torah which is the Law book of Israel should have commenced with the verse (Exodus 12:2) "This month shall be unto you the first of the months" which is the first commandment given to Israel. What is the reason, then, that it commences with the account of the Creation? Because of the thought expressed in the text (Psalms 111:6) "He declared to His people the strength of His works (i.e. He gave an account of the work of Creation), in order that He might give them the heritage of the nations." **For should the peoples of the world say to Israel, "You are robbers, because you**

15 תורה - בראשית (א:א)

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱ-לֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.

In the beginning, God created the heavens and the earth.

16 רש"י - שם

אמר ר' יצחק: לא היה צריך להתחיל התורה אלא מהחדש הזה לכם (שמות י"ב:ב), שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל. ומה טעם פתח בבראשית, משום: כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהלים קי"א:ו). **שאם יאמרו אומות העולם לישראל: לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים, והם אומרים להם: כל הארץ של הקב"ה היא, והוא בראה והוא נתנה לאשר**

took by force the lands of the seven nations of Canaan", Israel may reply to them, "All the earth belongs to the Holy One, blessed be He; He created it and gave it to whom He pleased. When He willed He gave it to them, and when He willed He took it from them and gave it to us" (Yalkut Shimoni on Torah 187).

(17) גביאים – שופטים (יא)

(א) ויפתח הגלעדי הנה גבור חיל והוא בן אשה זונה ויולד גלעד אשת יפתח. **(ב)** ותלד אשת גלעד לו בנים ויגדלו בני האשה ויגרשו את יפתח ויאמרו לו לא תנחל בבית אבינו כי בן אשה אחרת אתה. **(ג)** ויברח יפתח מפני אחיו וישב בארץ טוב ויתלקטו אל יפתח אנשים ריקים ויצאו עמו. **(ד)** ויהי מימים וילחמו בני עמון עם ישראל. **(ה)** ויהי כאשר גלעמו בני עמון עם ישראל וילכו זקני גלעד לקחת את יפתח מארץ טוב. **(ו)** ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה בבני עמון. **(ז)** ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא אתם שגאתם אותי ותגרשוני מבית אבי ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם. **(ח)** ויאמרו זקני גלעד אל יפתח לכן עתה שכנו אליך והלכת עמנו ונלחמת בבני עמון והיית לנו לראש לכל ישרי גלעד. **(ט)** ויאמר יפתח אל זקני גלעד אם משיבים אתם אותי להלחם בבני עמון ונמן האותם לפני אנכי אהיה לכם לראש. **(י)** ויאמרו זקני גלעד אל יפתח ה'היה שמע פיננו ונא לא כדברך פן נעשה. **(יא)** וילך יפתח עם זקני גלעד וישימו העם אותו עליהם לראש ולקצין וידבר יפתח את כל דבריו לפני ה'במצפה. **(יב)** וישלח יפתח מלאכים אל מלך בני עמון לאמר מה לי ונלך כי באת אלי להלחם בארצי. **(יג)** ויאמר מלך בני עמון אל מלאכי יפתח כי לקח ישראל את ארצי בעלותו ממצרים מארנון ועד היבק ועד הירדן ועתה השיבה אתהו בשלום. **(יד)** ויוסף עוד יפתח וישלח מלאכים אל מלך בני עמון. **(טו)** ויאמר לו פה אמר יפתח לא לקח ישראל את ארצי מואב ואת ארץ בני עמון. **(טז)** כי בעלותם ממצרים וילך ישראל במדבר עד ים סוף ויבא קדשה. **(יז)** וישלח ישראל מלאכים אל מלך אדום לאמר אעברה נא בארצה ולא שמע מלך אדום וגם אל מלך מואב שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש. **(יח)** וילך במדבר ויסב את ארץ אדום ואת ארץ מואב ויבא ממזרח שמש לארץ מואב ויחגו בעבר ארנון ולא באו בגבול מואב כי ארנון גבול מואב. **(יט)** וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמרי מלך חשבון ויאמר לו

ישראל נעברה נא בארצה עד מקומי. **(כ)** ולא האמין סיחון את ישראל עבר בגבולו ויאסוף סיחון את כל עמו ויחגו ביהצה וילחם עם ישראל. **(כא)** וימן האלתי ישראל את סיחון ואת כל עמו ביד ישראל ויפוס וירש ישראל את כל ארץ האמרי וישב הארץ ההיא. **(כב)** וירשו את כל גבול האמרי מארנון ועד היבק ומן המדבר ועד הירדן. **(כג)** ועתה האלתי ישראל הוריש את האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו. **(כד)** הלא את אשר יורישך כמוש אלתיך אותו תירש ואת כל אשר הוריש האלתינו מפנינו אותו יירש. **(כה)** ועתה הטוב טוב אתה מבקלך בן צפור מלך מואב הרוב רב עם ישראל אם נלחם נלחם בם. **(כו)** בשבת ישראל בחשבון ובכנותיה ובערעור ובכנותיה ובכל הערים אשר על ידי ארנון שלש מאות שנה ומדוע לא הצלתם בעת ההיא. **(כז)** ואנכי לא חטאתי לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בי ישפט ה'השפט היום בין בני ישראל ובין בני עמון.

(1) Now Yiftach the Gileadite was a mighty man of valor, and he was the son of a prostitute. Gilead fathered Yiftach. (2) Gilead's wife bore him sons, and when his wife's sons grew up, they drove out Yiftach and said to him, "You shall not inherit in our father's house, for you are the son of another woman." (3) Then Yiftach fled from his brothers and lived in the land of Tob. Worthless fellows gathered to Yiftach, and they went out with him. (4) It happened after a while that the children of Ammon made war against Israel. (5) It was so, that when the children of Ammon made war against Israel, the elders of Gilead went to get Yiftach out of the land of Tob, (6) and they said to Yiftach, "Come and be our chief, that we may fight with the children of Ammon." (7) Yiftach said to the elders of Gilead, Didn't you hate me, and drive me out of my father's house? Why have you come to me now when you are in distress?" (8) The elders of Gilead said to Yiftach, "Therefore, we returned to you now, that you may go with us and fight with the children of Ammon; and you shall be our head over all the inhabitants of Gilead." (9) Yiftach said to the elders of Gilead, "If you bring me back to fight with the children of Ammon, and Adonai delivers them

Adonai, the God of Israel, has dispossessed the Amorites from before his people Israel, and should you possess them? (24) Won't you possess that which Chemosh, your god, gives you to possess? And whomever Adonai, our God, has dispossessed from before us, them we will possess. (25) Now are you any better than Balak the son of Zippor, king of Moab? Did he ever strive against Israel? Did he ever fight against them? (26) While Israel lived in Heshbon and its towns, and in Aroer and its towns, and in all the cities that are along by the side of the Arnon, three hundred years; why didn't you recover them within that time? (27) I therefore have not sinned against you, but you do me wrong to battle against me. May Adonai, the Judge, be judge this day between the Children of Israel and the children of Ammon."

18 הספרים החיצוניים – ספר מקבים א/ספר חשמונאים א – פרק טו

וישלח אנטיוכוס בן דמיטריוס המלך אגרות מאיי הים אל שמעון הכהן ושר היהודים ולכל העם: ובהם היה כדבר הזה: המלך אנטיוכוס לשמעון כהן גדול ושר האומה ולעם היהודים שלום: אחרי אשר אנשי בליעל תפשו את מלכות אבותינו אחפוז לדרוש את המלכות למען אקומם אותה כאשר הייתה בראשונה ואאסוף המון חיל ואכין אניות מלחמה: ואחפוז לעבור בארץ למען אענוש את מחריבי ארצנו והמשימים ערים רבות במלכותי: ועתה קיימתי לך את כל ההנחות אשר עשו לך המלכים אשר היו לפניי ושאר המתנות אשר הניחו לך: ומניח אנכי לך לעשות מטבע שלך מטבע בארצך: וירושלים והמקדש יהיו חופשיים וכל הנשק אשר הכינות והמבצרים אשר בנית אשר תמשול בהם יישארו לך: וכל חוב המלך ומסי המלך מעתה לכל הימים מונחים לך: וכאשר נקומם את מלכותנו נכבד אותך ואת עמך ואת המקדש בכבוד גדול להיות כבודכם נראה בכל הארץ: בשנת ארבע ושבעים ומאה יצא אנטיוכוס לארץ אבותיו ויאסוף אליו את כל החיל עד אשר מעטים היו עם טריפון: וירדוף אחריו אנטיוכוס המלך וילך אל דור בורה עד הים: כי ראה כי נאספו עליו הרעות וחילו עזבוהו: ויחן אנטיוכוס על דור ואתו שתים עשרה ריבוא אדם לוחמים ושמונת אלפים פרשים: ויסובו את העיר והאניות מן הים קרבו ויך את העיר מן הארץ ומן הים

before me, shall I be your head?" (10) The elders of Gilead said to Yiftach, "Adonai shall be witness between us; surely according to your word so we will do." (11) Then Yiftach went with the elders of Gilead, and the people made him head and chief over them. And Yiftach spoke all his words before Adonai in Mizpah. (12) **Yiftach sent messengers to the king of the children of Ammon, saying, "What have you to do with me, that you have come to me to fight against my land?" (13) The king of the children of Ammon replied to the messengers of Yiftach, "Because Israel took away my land, when he came up out of Egypt, from the Arnon even to the Jabbok, and to the Jordan; now therefore restore those [lands] again peaceably." (14) Yiftach sent messengers again to the king of the children of Ammon. (15) He said to him, "Thus says Yiftach: 'Israel didn't take away the land of Moab or the land of the children of Ammon. (16) Rather, when they came up from Egypt, and Israel went through the wilderness to the Red Sea and came to Kadesh, (17) then Israel sent messengers to the king of Edom, saying, 'Please let me pass through your land'; but the king of Edom didn't listen. In the same way, he sent to the king of Moab; but he refused, so Israel stayed in Kadesh. (18) Then they went through the wilderness and went around the land of Edom and the land of Moab, and came by the east side of the land of Moab, and they encamped on the other side of the Arnon. But they didn't come within the border of Moab, for the Arnon was the border of Moab. (19) Israel sent messengers to Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon; and Israel said to him, 'Let us pass, we pray you, through your land to my place.' (20) But Sihon didn't trust Israel to pass through his border, and Sihon gathered all his people together, and encamped in Jahaz, and fought against Israel. (21) Adonai, the God of Israel, delivered Sihon and all his people into the hand of Israel, and they struck them. So Israel possessed all the land of the Amorites, the inhabitants of that country. (22) They possessed all the border of the Amorites, from the Arnon even to the Jabbok, and from the wilderness even to the Jordan. (23) So now**

ופרשים נתן לו: ויצו עליו להנות לפני יהודה ויצו עליו לבנות את הקדרון ולבצר את השערים ולהלחם את העם והמלך רדף אחרי טריפון: ויבוא קנדביוס ליבנה ויחל להרגיז את העם ולנחול ביהודה ולקחת את העם בשבי ולהרוג: ויבן את הקדרון וינח שם סוס וחיל למען ישודו בצאתם את דרכי יהודה כאשר ציווה לו המלך:

15 Antiochus, son of King Demetrius, sent a letter from the islands of the sea to Simon, the priest and ethnarch of the Jews, and to all the nation; 2 its contents were as follows: "King Antiochus to Simon the high priest and ethnarch and to the nation of the Jews, greetings. 3 Whereas certain scoundrels have gained control of the kingdom of our ancestors, and I intend to lay claim to the kingdom so that I may restore it as it formerly was, and have recruited a host of mercenary troops and have equipped warships, 4 and intend to make a landing in the country so that I may proceed against those who have destroyed our country and those who have devastated many cities in my kingdom, 5 now therefore I confirm to you all the tax remissions that the kings before me have granted you and a release from all the other payments from which they have released you. 6 I permit you to mint your own coinage as money for your country, 7 and I grant freedom to Jerusalem and the sanctuary. All the weapons that you have prepared and the strongholds that you have built and now hold shall remain yours. 8 Every debt you owe to the royal treasury and any such future debts shall be canceled for you from henceforth and for all time. 9 When we gain control of our kingdom, we will bestow great honor on you and your nation and the temple, so that your glory will become manifest in all the earth." 10 In the one hundred seventy-fourth year Antiochus set out and invaded the land of his ancestors. All the troops rallied to him, so that there were only a few with Trypho. 11 Antiochus pursued him, and Trypho[a] came in his flight to Dor, which is by the sea, 12 for he knew that troubles had converged on him, and his troops had deserted him. 13 So Antiochus encamped against Dor, and with him were one hundred twenty thousand warriors and eight thousand

ולא נתן לאיש לצאת ולבוא: ויבוא נומיניוס ואשר אתו מרומי ולהם אגרות אל המלכים ואל הארצות ובהן היה כתוב ככה: לוקיוס יועץ הרומיים לתלמי המלך שלום: מלאכי היהודים באו אלינו אהבנו ובני ברית לחדש את האהבה ואת הברית אשר מבראשונה שלוחים מאת שמעון הכהן הגדול ועם היהודים: והביאו מגן זהב אלף מנה: וייטב לנו לכתוב למלכים ולארצות כי לא יבקשו להם רעה וכי לא ילחמו אותם ואת עריהם ואת ארצם וכי לא יעזרו לנלחמים אתם: וייטב לנו לקבל את המגן מהם: ואם ינוסו אנשי בליעל מארצם אליכם תמסרו אותם לשמעון הכהן הגדול למען יקום בהם כתורתם: וככה כתב לדמיטריוס המלך ולאטלוס ולארתס ולארשכה: ולכל הארצות לשמשכה ולבני אשפרטה ולדלוס ולמונדוס ולסיקיון ולקאריס ולסמוס ולפמפוליה וללוקייה ולהליקרנסוס ולרודוס ולפסיליס ולקוס ולסידי ולארדוס ולגורטונה ולקנידוס ולקפריסין ולקוריני: ופתשגן הכתבים ההם כתב לשמעון הכהן הגדול: ואנטיוכוס המלך חנה על דור ביום השני ויקרב אליה את חילו בעשותו מכונות ויסגור את טריפון מצאת ומבוא: וישלח אליו שמעון אלפים איש בחור לעזור לו וכסף וזהב ודי אוכל: ולא חפץ לקבלם וישם לאל את כל אשר נדבר אתו בראשונה ויתנכר אליו: וישלח אליו את אתנביוס אחד מאוהביו לדבר עמו לאמור אתם מושלים ביפו ובגזר ובמצודה אשר בירושלים ערי ממלכת: את גבולותיהם השימותם ותעשו רעה גדולה בארץ ותשתררו במקומות רבים בממלכת: ועתה השיבו את הערים אשר לקחתם ואת מסי המקומות אשר השתרתם עליהם מחוץ לגבולות יהודה: ולא ונתתם תחתם חמש מאות ככרי כסף ובעד ההשחתה אשר השחתם ומס הערים עוד ככרים חמש מאות ולא ובאנו ונלחמנו אתכם: ויבוא אתנביוס אוהב המלך ירושלים וירא כבוד שמעון ואת מערכת הכלים ועם כלי הזהב וכלי הכסף ואת המעמד הגדול וישתומם ויודע לו את דברי המלך: ויען שמעון ויאמר לו לא ארץ נכריה לקחנו ולא ברכוש נכרים משלנו כי אם נחלת אבותינו אשר בידי אויבינו בעת מן העתים בלא משפט נכבשה: ואנחנו כאשר הייתה לנו עת השיבונו את נחלת אבותינו: ועל יפו וגזר תדרוש הן עשו בעמנו רעה גדולה ובארצנו בעדן ניתן מאה ככר ולא ענהו דבר: וישב בחרי אף אל המלך ויודע לו את הדברים האלה ואת כבוד שמעון וכל אשר ראה ויכעס המלך כעס גדול: וטריפון ירד באניה ויברח לארתוסיה: ויעמד המלך את קנדביוס לשר צבא שני על ארץ החוף וחיל רגלים

done great damage in the land, and you have taken possession of many places in my kingdom. 30 Now, then, hand over the cities that you have seized and the tribute money of the places that you have conquered outside the borders of Judea, 31 or else pay me five hundred talents of silver for the destruction that you have caused and five hundred talents more for the tribute money of the cities. Otherwise we will come and make war on you.” 32 So Athenobius, the king’s Friend, came to Jerusalem, and when he saw the splendor of Simon, and the sideboard with its gold and silver plate, and his great magnificence, he was amazed. When he reported to him the king’s message, 33 Simon said to him in reply: “We have neither taken foreign land nor seized foreign property, but only the inheritance of our ancestors, which at one time had been unjustly taken by our enemies. 34 Now that we have the opportunity, we are firmly holding the inheritance of our ancestors. 35 As for Joppa and Gazara, which you demand, they were causing great damage among the people and to our land, for them we will give you one hundred talents.” Athenobius[e] did not answer him a word 36 but returned in wrath to the king and reported to him these words and also the splendor of Simon and all that he had seen. And the king was very angry. 37 Meanwhile Trypho embarked on a ship and escaped to Orthosia. 38 Then the king made Cendebeus commander-in-chief of the coastal country and gave him troops of infantry and cavalry. 39 He commanded him to encamp against Judea, to build up Kedron and fortify its gates, and to make war on the people, but the king pursued Trypho. 40 So Cendebeus came to Jamnia and began to provoke the people and invade Judea and take the people captive and kill them. 41 He built up Kedron and stationed horsemen and troops there, so that they might go out and make raids along the highways of Judea, as the king had ordered him.

cavalry. 14 He surrounded the town, and the ships joined battle from the sea; he pressed the town hard from land and sea and permitted no one to leave or enter it. 15 Then Numenius and his companions arrived from Rome, with letters to the kings and countries, in which the following was written: 16 “Lucius, consul of the Romans, to King Ptolemy, greetings. 17 The envoys of the Jews have come to us as our friends and allies to renew our ancient friendship and alliance. They had been sent by the high priest Simon and by the Jewish people 18 and have brought a gold shield weighing one thousand minas. 19 We therefore have decided to write to the kings and countries that they should not seek their harm or make war against them and their cities and their country or make alliance with those who war against them. 20 And it has seemed good to us to accept the shield from them. 21 Therefore if any scoundrels have fled to you from their country, hand them over to the high priest Simon, so that he may punish them according to their law.” 22 The consul[b] wrote the same thing to King Demetrius and to Attalus and Ariarathes and Arsaces 23 and to all the countries, and to Sampsames,[c] and to the Spartans, and to Delos, and to Myndos, and to Sicyon, and to Caria, and to Samos, and to Pamphylia, and to Lycia, and to Halicarnassus, and to Rhodes, and to Phaselis, and to Cos, and to Side, and to Aradus and Gortyna and Cnidus and Cyprus and Cyrene. 24 They also sent a copy of these things to the high priest Simon. 25 King Antiochus besieged Dor for the second time, continually throwing his forces against it and making engines of war, and he shut Trypho up and kept him from going out or in. 26 And Simon sent to Antiochus[d] two thousand picked troops, to fight for him, and silver and gold and a large amount of military equipment. 27 But he refused to receive them and broke all the agreements he formerly had made with Simon and became estranged from him. 28 He sent to him Athenobius, one of his Friends, to confer with him, saying, “You hold control of Joppa and Gazara and the citadel in Jerusalem; they are cities of my kingdom. 29 You have devastated their territory, you have

האדם ממלחמותיו המרובות והמשכלות, ומעבודתו לדעות זרות ואמונות טפלות ולממלכות עריצות, או לצביעות דתית מזויפת. אין היהדות שואפת לשנוי סדרי עולם וערכי החיים, אבל שאיפתה הגדולה היא לבטל השלטונות המדינית והדתית שהיא עושקת ורוצצת, מכניעה ומשעבדת, מושלת וכובשת בכח החרב והזרוע: אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות (ברכות לד, ב. סנהדרין צא, ב). וזו **שעתידה להבטל בימות המשיח – אינה רק לגבי ישראל, אלא כלפי כל האנושיות כולה**. לא המלכות המזוינת בצבאה ובשטרית תהיה המושלת, לא כח חצוני יכריח את האדם לצדק ומשפט, אבל ההכרה המצפונית ודעת אלקים אמת – היא ורק היא תהיה השופטת ומושלת, וכדברי ה' על ידי נביאו לאמר: "ושמתי פקודתך שלום ונוגשיך צדקה" (ישעיה ס, ז), וכפירושו המוצלח של גאון דורנו מהר"י [יהזקאל] ליבשיץ [מרבני פולין. נלב"ע 1932] בספרו החשוב "המדרש והמעשה" (בראשית פי' ויצא ד' נ"ה): השלום עצמו יהיה המפקד, והצדקה עצמה תהיה הנוגשת לעשות שלום וצדקה בארץ.

שלום עולמי זה יביא שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, בין ישראל לעמים, ובין ישראל לאביהם שבשמים, ובין האדם לאלקיו, "ומלאה הארץ דעה את ה'", "ויהיה ה' למלך על כל הארץ" [ישעיה יא, ט]. זכריה יד, ט.

כל הדברים האלה, בצרופם ואחודם, מהוים את תעודת גאולתנו, ומתוך הכרת תעודה זו נתאזר חיל למלאות את תעודתנו.

יאמרו הספקנים והקטנים קצרי הראות ומצומצמי המחשבה: יהירות היא זאת לחשוב את עמנו הקטן במספרו והדל בכחותיו, שיוכל להביא מהפכה כזאת בעולמנו, והלא נגאלנו פעם ופעמים – וחדשות לא נראו בארץ, ולהיפך גם אנו תעינו כצאן והלכנו אחרי זנותם. ואנו נאמר: יהירות היא השאיפה של שלטון התנשאות והשתלטות על החלש בכח הבשר והזרוע, אבל השאיפה להתרומם אל פסגת ההצלחה האנושית, ולהרים אתנו את כל עולמנו – זו היא שאיפה נאצלה שכל עם וכל לאום צריך ומחויב לשאוף אליה, ולהשיגה בדרך שלום ואהבה, מדע והשכלה. השואף לגדולות ושוקד עליהם, משיג אותם בזמן קרוב או רחוק, כי השאיפה יוצרת הכח והמחשבה, והקטנים שאין להם בעולמם אלא שאיפות קטנות ופועוטות, יכלו ויאבדו הם ושאיותיהם. נגאלנו פעם ופעמים על ידי שלוחים גבורי הרוח, וגאולתם היה וקיימת עוד בקרב נפשנו, נצוצי אורה אלה עוממו במקצת ונשארו חבויים במעמקי הנפש, אבל כולם עתידים להלכד לשלהבת יה ולהדבק באור האלקים שממנו תשועת עולמים: משל למהלך בדרך עם דמדומי חמה, בא אחד והדליק לו הנר וכבה, ובא אחד והדליק לו

מתני' הבא במחתרת נידון על שם סופו היה בא במחתרת ושבר את החבית אם יש לו דמים חייב אם אין לו דמים פטור:

MISHNA: A burglar who is found breaking into a house may be killed by the owner of the house with impunity (see Exodus 22:1). He too is sentenced on account of his ultimate end, as it is presumed that if the owner of the house would resist the burglar, the burglar would kill the owner of the house. If the burglar was breaking into a house, and in the course of doing so he broke a barrel, if there is blood-guiltiness for killing him, i.e., if the homeowner would be liable for killing him, the burglar is liable to pay for the value of the barrel. An example of this is if a father broke into his son's house, in which case it is presumed that even if the son resists his father, his father would never kill him, and therefore the son may not kill his father, and if he does so he is liable. If there is no blood-guiltiness for killing him, i.e., if the homeowner would be exempt from punishment for killing him, the burglar is exempt from paying for the barrel.

גמ' אמר רבא מאי טעמא דמחתרת חזקה אין אדם מעמיד עצמו על ממונו והאי מימר אמר אי אזילנא קאי לאפאי ולא שביק לי ואי קאי לאפאי קטילנא ליה והתורה אמרה אם בא להורגך השכם להורגו

GEMARA: Rava says: What is the reason for this halakha concerning a burglar who breaks into a house? He explains: There is a presumption that a person does not restrain himself when faced with losing his money, and therefore this burglar must have said to himself: If I go in and the owner sees me, he will rise against me and not allow me to steal from him, and if he rises against me, I will kill him. And the Torah stated a principle: If someone comes to kill you, rise and kill him first.

20) הרב בן ציון מאיר חי עזיאל – הגיוני עזיאל: שער כ"ח – הגאולה ותעודתה – פרק א' – הגאולה ותעודתה

תעודתה של היהדות היא לקרוא לשלום את כל האדם ללאומיהם וגוייהם, ממלכותיהם וארצותיהם. גאולת ישראל אינה גאולה עצמית, אבל היא גאולת כל

וַיִּבְרָכָה עִמּוֹ וַאֲנִי אֶמְתָּךְ לֹא רֵאִיתִי אֶת נַעֲרֵי אֲדֹנָי אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ. (כו) וְעַתָּה אֲדֹנָי חַי ה' וְחַי נַפְשֵׁךְ אֲשֶׁר מְנַעַךְ ה' מִבּוֹא בְדָמַיִם וְהוֹשַׁע יָדְךָ לָךְ וְעַתָּה יִהְיוּ כְנָבָל אֵיבֹיךָ וְהַמְבַקְשִׁים אֶל אֲדֹנָי רָעָה. (כז) וְעַתָּה הַבְּרָכָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הֵבִיא שְׁפָחְתָּךְ לֵאדֹנָי וְנִתְּנָה לְנַעֲרִים הַמְתַּהַלְכִים בְּרַגְלֵי אֲדֹנָי. (כח) שָׂא נָא לְפִשְׁעֵי אֶמְתָּךְ כִּי עָשָׂה יַעֲשֶׂה ה' לֵאדֹנָי בֵּית נַאֲמָן כִּי מִלְחָמוֹת ה' אֲדֹנָי נִלְחָם וְרָעָה לֹא תִמְצָא בָּךְ מִיָּמֶיךָ. (כט) וַיָּקָם אָדָם לְרַדְפָּךָ וּלְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשֵׁךָ וְהִנֵּה נָפֶשׁ אֲדֹנָי צָרוּרָה בְּצָרוּר הַחַיִּים אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ וְאֵת נַפְשׁ אֵיבֹיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ פֶּה קָלֵעַ. (ל) וְהִנֵּה כִּי יַעֲשֶׂה ה' לֵאדֹנָי כְּכָל אֲשֶׁר דָּבַר אֶת הַטּוֹבָה עֲלֶיךָ וְצוּרָה לְנַגִּיד עַל יִשְׂרָאֵל. (לא) וְלֹא תִהְיֶה זֹאת לָךְ לְפִקּוּהָ וּלְמַכְשׁוֹל לִבְ לֵאדֹנָי וְלִשְׁפָּךְ דָּם חַנּוּם וְלִהְיוֹשִׁיעַ אֲדֹנָי לּוֹ וְהִיטֵב ה' לֵאדֹנָי וְזָכַרְתָּ אֶת אֶמְתָּךְ. (לב) וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבְיָגַל בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁלַחְךָ הַיּוֹם הַזֶּה לְקַרְאֲתִי. (לג) וּבְרוּךְ טַעֲמָךְ וּבְרוּכָה אַתָּה אֲשֶׁר כָּלַתְנִי הַיּוֹם הַזֶּה מִבּוֹא בְדָמַיִם וְהִשַׁע יְדֵי לִי. (לד) וְאוֹלָם חַי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מְנַעַנִי מִקְרַע אֶתְּךָ כִּי לֹלִי מִהֲרַתָּ [וּמִבְּאֵתִי] (ותבאתי) לְקַרְאֲתִי כִּי אִם נוֹתֵר לְנָבָל עַד אוֹר הַבֶּקֶר מִשְׁתַּיִן בְּקִיר. (לה) וַיִּקַּח דָּוִד מִיָּדָה אֶת אֲשֶׁר הֵבִיאָה לּוֹ וְלָהּ אָמַר עֲלֵי לְשִׁלּוֹם לְבִיתְךָ רָאִי שְׁמַעְתִּי בְּקוֹלְךָ וְאֶשָּׂא פְּנֶיךָ.

(23) And when Avigail saw David, she made haste and alighted from her donkey, and she fell before David on her face and bowed down to the ground. (24) And she fell at his feet and said, "Upon me, my lord, upon me be the iniquity; and let your handmaid, please, speak in your ears, and listen to the words of your handmaid. (25) Let not my lord, please, regard this base fellow, Naval, for as his name is, so is he; Naval is his name, and folly is with him. But I, your handmaid, did not see the young men of my lord, whom you sent. (26) Now, my lord, as Adonai lives, and as your soul lives, seeing Adonai has withheld you from bloodshed and from avenging yourself with your own hand, now, let your enemies and those that seek evil to my lord, be as Naval. (27) And now this present which your servant has brought to my lord, let it be given to the young men that follow my lord. (28) Forgive, please, the trespass of your handmaid; for Adonai will certainly make my lord a sure house, **because my lord fights the battles of Adonai**; and evil is not found in you all your days. (29) And if a man rises up to pursue

הנר וכבה, אמר מכאן ואילך איני ממתין אלא לאורו של בקר, כך אמרו ישראל: עשינו לך מנורה בימי משה וכבתה, בימי שלמה וכבתה, מכאן ואילך אין אנו ממתנים אלא לאורך, שנאמר: "כי עמד מקור חיים באורך נראה אור" [תהלים לו, י], וכן הקב"ה אומר: "קומי אורי כי בא אורך" [ישעיה ס, א] [ילקוט שמעוני ישעיה ס רמ"ז תצ"ט]. "באורך נראה אור", וכל העמים ילכו לאורנו, ובחזונו הנבואי של נביא הגאולה לאמר: "כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה, והלכו גויים לאורך ומלכים לנגה וזרחך" (שם ב-ג).

תעודה נאצלה זו המבדילה בין ישראל לעמים, נובעת מהאמונה היסודית של עם ישראל בהשגחת האלקים בעולמו, והנהגתו המסתורית הנפלאה. דרכי ההשגחה האלקית לפי השקפתה של היהדות, אינה מצטמצמת רק בדרכי בני אדם ועלילותיהם לתת לאיש בדרכיו וכפרי מעלליו, אבל היא מנהלת את כל האדם באישו ובמינו לחפצו ורצונו, להרמת האדם אל תעודתו, וממנה נמשכת ההכרה בצדק החברותי התכופ והמוחלט לכל אשר נברא בצלם, ושאינו נדחה מפני כל דבר אחר, צדק שאינו יודע כל פשרות וויתורים. עולם בלי צדק ובלי קדושה אלקית, היא צורה מכוערת ומבהילה. כל העולם כולו וכל מקרי התבל אינם אלא פועלי צדק להשלמת צדק האלקי. עולמות נהרסים ועולמות אחרים נבנים תחתיהם, ממלכות מושלות בכיפה מטיילות את ממשלתן והשפעתן בכל העולם האנושי, מרכזות את כל האמונות האליליות באוצר האקרופולים או הקפיטולים, ובהריסתן של הממלכות נהרסות גם כל האליליות למיניהם, ונשמדות כל העריצות ושלטונות הזדון והרשע. גורת מלך היא שיפלו בונים ביד סותרים, גורת מלך היא שתתפשט מלכות רומי על כל העולם כולו (יומא י, א), מהתפשטות מלכותית זו תצמח תשועה עולמית, מלכות רוחנית בדמותו של מלך דוד עושה משפט וצדקה, שכל העמים אליו ידרושו והיתה מנוחתו כבוד [ראה ישעיה יא].

תשועה עולמית שתביא בכנפיה יום הדין הגדול והנורא שבו יעמדו לדין כל עושי רשעה, יגזור כליה על כל שלטונות העריצות של שלטון הגבור בחלש ממנו: "וכתתו חרבותיהם לאתים... ולא ילמדון עוד מלחמה" [מִיכָה ד, ג], "וגר זאב עם כבש לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה'" [ישעיה יא, רט].

21 נביאים – שמואל א (כה)

(כג) וַתֵּרָא אַבְיָגַל אֶת דָּוִד וְתַמְהָר וַתֵּרַד מֵעַל הַחֲמֹר וַתַּפֵּל לְאַפֵּי דָוִד עַל פְּנֵיהָ וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אַרְצָן. (כד) וַתַּפֵּל עַל רַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי אֲנִי אֲדֹנָי הָעוֹן וְתִדְבָר נָא אֶמְתָּךְ בְּאַזְנוֹיךָ וְשָׁמַע אֶת דְּבָרֵי אֶמְתָּךְ. (כה) אַל נָא יֵשִׁים אֲדֹנָי אֶת לְבוֹ אֶל אִישׁ הַבְּלִיעַל הַזֶּה עַל נָבָל כִּי כִשְׁמוֹ כֵּן הוּא נָבָל שְׁמוֹ

Adonai, the God of Israel, who sent you this day to meet me; (33) and blessed be your discretion, and blessed be you, that have kept me this day from bloodshed and from avenging myself with my own hand. (34) Indeed, as Adonai, the God of Israel, lives, who has withheld me from harming you, had you not made haste and come to meet me, surely there would not have been left to Naval by the morning light so much as one who urinates on a wall." (35) So David received of her hand that which she had brought him; and he said to her, "Go up in peace to your house. See, I have listened to your voice and have accepted your person."

you and to seek your soul, may the soul of my lord be bound in the bundle of life, with Adonai your God; and may He sling out the souls of your enemies, as from the hollow of a sling. (30) And it shall come to pass, when Adonai shall have done to my lord according to all the good that He has spoken concerning you, and shall have appointed you prince over Israel; (31) that this shall not be a stumbling-block to you or offence of heart to my lord, either that you have shed blood without cause, or that my lord has avenged himself. And when Adonai shall have dealt well with my lord, then remember your handmaid." (32) And David said to Avigail, "Blessed be

3. Ethics of Jewish Warfare

When a siege is placed around a city to conquer it, it should not be surrounded on all four sides, only on three. A place should be left for the inhabitants to flee and for all those who desire, to escape with their lives, as it is written Numbers 31:7: 'And they besieged Midian as God commanded Moshe.' According to tradition, He commanded them to array the siege as described.

25 רמב"ן – שכחת העשיון – מצות עשה ה'

שנצטוינו כשנצור על עיר להניח אחת מן הרוחות בלי מצור שאם ירצו לברוח יהיה להם דרך לנוס משם כי בזה נלמוד להתנהג בחמלה אפילו עם אויבינו בעת המלחמה, ובו עוד תקון שנפתח להם פתח שיברחו ולא יתחזקו לקראתנו. שנאמר ויצבאו על מדין כאשר צוה ה' את משה ודרשו בספרי הקיפוח משלש רוחותיה ר' נתן אומר תן להם רוח רביעית שיברחו. ואין זו מצות שעה במדין אבל היא מצוה לדורות בכל מלחמות הרשות, וכ"כ הרב בחבורו הגדול בהלכות מלכים ומלחמותיהם.

4. Corruption During War

אשר עם בית און מקדם לבית אל ניאמר אליהם לאמר עלו ורגלו את הארץ ויעלו האנשים וירגלו את העי. (ג) וישבו אל יהושע ויאמרו אליו אל יעל כל העם פאלפים איש או כשולשת אלפים איש יעלו ויכפו את העי אל תנגע שמה את כל העם כי מעט המה. (ד) ויעלו מן העם ושמה

22 תורה – במדבר (לא:ז)

ויצבאו על מדין כפאשר צוה ה' את משה ויהרגו כל זכר.

They warred against Midian, as Adonai commanded Moshe; and they killed every male.

23 ספרי – במדבר (לא:ז)

יצבאו על מדין – הקיפוח מד' רוחותיה. רבי נתן אומר: נתן להם רוח רביעית כדי שיברחו.

"And they warred against Midian": They surrounded it from four sides. R. Natan says: They left a fourth side for them to flee from.

24 רבנו הרמב"ם – משנה תורה – הלכות מלכים ומלחמות (ז:ו)

כשצרינו על עיר לתפשה. אין מקיפין אותה מארבע רוחותיה אלא משלש רוחותיה. ומניחין מקום לבורח ולכל מי שיירצה להמלט על נפשו. שנאמר (במדבר לא, ז) "ויצבאו על מדין כפאשר צוה ה' את משה". מפי השמועה למדו שפכו צוהו.

26 נביאים – יהושע (ז)

(א) וימעלו בני ישראל מעל בתרם ויקח עכו בן פרמי בן זבדי בן זרח למשה יהודה מן התרם ויתר אף ה' בבני ישראל. (ב) וישלח יהושע אנשים מיריחו העי

עָכֹר. (כה) וַיֹּאמֶר יְהוָשֻׁעַ מִה עֲכַרְתֶּנוּ יַעֲקֹבִי ה' בַּיּוֹם הַזֶּה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל אַבְן וַיִּשְׁרְפוּ אֹתָם בָּאֵשׁ וַיִּסְקְלוּ אֹתָם בְּאֲבָנִים. (כו) וַיִּקְיֵמוּ עָלָיו גַּל אֲבָנִים גְּדוֹל עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיָּשָׁב ה' מִחֲרוֹן אַפּוֹ עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא עֵמֶק עָכֹר עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

(1) But the Children of Israel committed a trespass concerning the devoted thing. For Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, took of the devoted thing; and the anger of Adonai was kindled against the Children of Israel. (2) And Joshua sent men from Jericho to Ai, which is beside Beth-aven, on the east side of Beth-el, and spoke to them, saying, "Go up and spy out the land." And the men went up and spied out Ai. (3) And they returned to Joshua and said to him, "Let not all the people go up; but let about two or three thousand men go up and smite Ai. Do not make all the people toil there for they are but few." (4) So about three thousand men of the people went up there, and they fled before the men of Ai. (5) And the men of Ai smote from them about thirty six men; and they chased them from before the gate even to Shebarim, and smote them at the descent. The hearts of the people melted and became as water. (6) And Joshua rent his clothes and fell to the earth upon his face before the ark of Adonai until the evening, he and the elders of Israel; and they put dust upon their heads. (7) And Joshua said, "Alas, Adonai, God, why have You at all brought this people over the Jordan to deliver us into the hand of the Amorites, to cause us to perish? Would that we had been content and dwelled beyond the Jordan!" (8) Oh, Adonai, what shall I say, after that Israel has turned their backs before their enemies! (9) For when the Canaanites and all the inhabitants of the land hear of it, they will surround us and cut off our name from the earth; and what will You do for Your great name?" (10) And Adonai said to Joshua, "Get up; why, now, have you fallen upon your face? (11) Israel has sinned; they have transgressed My covenant which I commanded them. They have taken of the devoted thing and have also stolen, and dissembled also, and they have also

כִּשְׁלַשְׁת אֲלָפִים אִישׁ וַיִּגְסוּ לִפְנֵי אֲנָשֵׁי הָעִיר. (ה) וַיִּכּוּ מֵהֶם אֲנָשֵׁי הָעִיר כִּשְׁלֹשִׁים וְשֵׁשָׁה אִישׁ וַיִּרְדְּפוּם לִפְנֵי הַשָּׁעַר עַד הַשְּׂבָרִים וַיִּכּוּם בַּמִּוֶּרֶד וַיִּמַּס לִבָּב הָעָם וַיְהִי לְמִים. (ו) וַיִּקְרַע יְהוָשֻׁעַ שְׂמַלְתּוֹ וַיִּפֹּל עַל פְּנָיו אַרְצָה לִפְנֵי אַרְוֹן ה' עַד הָעֶרֶב הוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עִפּוֹר עַל רֹאשָׁם. (ז) וַיֹּאמֶר יְהוָשֻׁעַ אֵלֶּה אֲדֹנָי יְיָהוָה לְמַה הִעֲבַרְתָּ הַעֲבִיר אֵת הָעָם הַזֶּה אֵת הַיְרֵדָן לְתַת אֲתָנּוּ בְּיַד הָאֲמֹרִי לְהֶאֱבִידֵנוּ וְלוֹ הוֹאֲלָנוּ וַנָּשָׁב בְּעֵבֶר הַיְרֵדָן. (ח) בִּי אֲדֹנָי מַה אָמַר אַחֲרַי אֲשֶׁר הִפַּךְ יִשְׂרָאֵל עֲרָף לִפְנֵי אִיבָיו. (ט) וַיִּשְׁמְעוּ הַכְּנַעֲנִי וְכָל יִשְׂבֵי הָאָרֶץ וַנִּסְבּוּ עֲלֵינוּ וְהִקְרִיתוּ אֵת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. (י) וַיֹּאמֶר ה' אֵל יְהוָשֻׁעַ קֹם לָךְ לְמַה זֶה אַתָּה נֹפֵל עַל פְּנִיךָ. (יא) חָטָא יִשְׂרָאֵל וְגַם עֲבַרוּ אֵת בְּרִיתִי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתָם וְגַם לָקְחוּ מִן הַחֶרֶם וְגַם גָּבּוּ וְגַם כִּחְשׂוּ וְגַם שָׂמוּ בְכַלְיָהֶם. (יב) וְלֹא יָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָקוּם לִפְנֵי אִיבֵיהֶם עֲרָף יִפְנוּ לִפְנֵי אִיבֵיהֶם כִּי הָיוּ לַחֶרֶם לֹא אוֹסִיף לְהִיּוֹת עִמָּכֶם אִם לֹא תִשְׁמָדוּ הַחֶרֶם מִקִּרְבְּכֶם. (יג) קֹם קַדֵּשׁ אֵת הָעָם וְאִמְרָם הִתְקַדְּשׁוּ לְמַחֵר כִּי כֹה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֶרֶם בְּקִרְבְּךָ יִשְׂרָאֵל לֹא תוּכַל לָקוּם לִפְנֵי אִיבֵיךָ עַד הַסִּיּוֹרְכֶם הַחֶרֶם מִקִּרְבְּכֶם. (יד) וַנִּקְרַבְתֶּם בְּבִקְרָא לְשִׁבְטֵיכֶם וְהָיָה הַשִּׁבֵט אֲשֶׁר יִלְכְּדוּ ה' יִקְרַב לְמִשְׁפַּחֹת וְהַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר יִלְכְּדָהּ ה' תִּקְרַב לְבָתֵּי אֲשֶׁר יִלְכְּדוּ ה' יִקְרַב לְגִבְרִים. (טו) וְהָיָה הַנִּלְכָּד בַּחֶרֶם יִשְׂרָף בָּאֵשׁ אֹתוֹ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ כִּי עֲבַר אֵת בְּרִית ה' וְכִי עָשָׂה נִבְלָה בְּיִשְׂרָאֵל. (טז) וַיִּשְׁכֶם יְהוָשֻׁעַ בְּבִקְרָא וַיִּקְרַב אֵת יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְטָיו וַיִּלְכַּד שִׁבְט יְהוּדָה. (יז) וַיִּקְרַב אֵת מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה וַיִּלְכַּד אֵת מִשְׁפַּחַת הַזְּרָחִי וַיִּקְרַב אֵת מִשְׁפַּחַת הַזְּרָחִי לְגִבְרִים וַיִּלְכַּד זַבְדִּי. (יח) וַיִּקְרַב אֵת בֵּיתוֹ לְגִבְרִים וַיִּלְכַּד עֶכָו בֶּן פְּרָמִי בֶן זַבְדִּי בֶן זֵרַח לְמַטֵּה יְהוּדָה. (יט) וַיֹּאמֶר יְהוָשֻׁעַ אֵל עֶכָו בְּנֵי שִׁים נָא כְבוֹד לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתוֹן לוֹ תוֹדָה וְהִגַּד נָא לִי מַה עָשִׂיתָ אֵל תִּכְחַד מִמּוֹנֵי. (כ) וַיַּעַן עֶכָו אֵת יְהוָשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֲמַנָּה אֲנֹכִי חָטָאתִי לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְכִזַּאת וְכִזַּאת עָשִׂיתִי. (כא) [וְאָרָא] (וְאָרָא) בְּשַׁלַּל אֲדָרַת שְׁנַעַר אַחַת טוֹבָה וּמֵאֲמָתִים שְׁקָלִים כֶּסֶף וְלִשׁוֹן זָהָב אֶחָד חֲמִשִּׁים שְׁקָלִים מִשְׁקָלוֹ וְאֶחָד מֵדָם וְאֶחָד מִטְּמוֹנִים בְּאָרֶץ בְּתוֹךְ הָאֲהָלִי וְהַכֶּסֶף תַּחֲתֵיהָ. (כב) וַיִּשְׁלַח יְהוָשֻׁעַ מִלְאָכִים וַיִּרְצוּ הָאֲהָלָה וְהָיָה טְמוֹנָה בְּאֲהָלוֹ וְהַכֶּסֶף תַּחֲתֵיהָ. (כג) וַיִּקְחוּם מִתּוֹךְ הָאֲהָלָה וַיִּבְאוּם אֵל יְהוָשֻׁעַ וְאֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְקֵם לִפְנֵי ה'. (כד) וַיִּקַּח יְהוָשֻׁעַ אֵת עֶכָו בֶּן זֵרַח וְאֵת הַכֶּסֶף וְאֵת הָאֲדָרַת וְאֵת לִשׁוֹן הַזָּהָב וְאֵת אֲהָלוֹ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ וַיַּעֲלוּ אֹתָם עִמָּם

confession to Him; and tell me now what you have done; hide nothing from me." (20) And Achan answered Joshua and said, "Of a truth, I have sinned against Adonai, the God of Israel, and thus and thus have I done. (21) When I saw among the spoil a goodly Shinar mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels weight, then I coveted them and took them; and, behold, they are hidden in the earth in the midst of my tent, and the silver under it." (22) So Joshua sent messengers, and they ran to the tent; and, behold, it was hidden in his tent, and the silver under it. (23) And they took them from the midst of the tent and brought them to Joshua and to all the Children of Israel; and they laid them down before Adonai. (24) And Joshua, and all Israel with him, took Achan, the son of Zerah, and the silver, and the mantle, and the wedge of gold, and his sons, and his daughters, and his oxen, and his asses, and his sheep, and his tent, and all that he had, and they brought them up to the valley of Achor. (25) And Joshua said, "Why have you troubled us? Adonai shall trouble you this day." And all Israel stoned him with stones; and they burned them with fire, and stoned them with stones. (26) And they raised over him a great heap of stones, to this day. And Adonai turned from the fierceness of His anger. Therefore the name of that place was called the valley of Achor, to this day.

put it among their own stuff. (12) Therefore the Children of Israel cannot stand before their enemies. They turn their backs before their enemies because they have become accursed. I will not be with you any more unless you destroy the accursed from among you. (13) Arise, sanctify the people and say, 'Sanctify yourselves for tomorrow; for thus says Adonai, the God of Israel, 'There is a curse in the midst of you, O Israel. You cannot stand before your enemies until you take away the accursed thing from among you.' (14) In the morning you shall draw near, by your tribes. It shall be that the tribe which Adonai shall take shall come near by families, and the family which Adonai shall take shall come near by households, and the household which Adonai shall take shall come near man by man. (15) And it shall be that he that is taken with the devoted thing shall be burnt with fire, he and all that he has, because he has transgressed the covenant of Adonai, and because he has wrought a wanton deed in Israel." (16) So Joshua rose up early in the morning and brought Israel near by their tribes; and the tribe of Judah was taken. (17) And he brought near the family of Judah; and he took the family of the Zerahites. And he brought near the family of the Zerahites man by man; and Zabdi was taken. (18) And he brought near his household man by man; and Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerah, of the tribe of Judah, was taken. (19) And Joshua said to Achan, "My son, give, please, glory to Adonai, the God of Israel, and make

5. Proper State Of Mind During War

28 רבנו הרמב"ם – משנה תורה – הלכות מלכים ומלחמות (ז:טו)

"מי האיש הירא ורף הלבב" (דברים כ:ח) כמשמעותו. שאין בלבבו פח לעמד בקשרי המלחמה. ומאחר שיפגס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה ונדע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה

27 תורה – דברים (כ:ח)

ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורף הלבב ילך וישוב לביתו ולא ימס את לבב אהיו פלכבו.

The officers shall speak further to the people, and they shall say, "What man is there who is fearful and fainthearted? Let him go and return to his house, lest his brothers' heart melt as his heart".

Do not panic and do not break ranks before them.' **Furthermore, he is responsible for the blood of the entire Jewish nation. If he is not valiant, if he does not wage war with all his heart and soul, it is considered as if he shed the blood of the entire people,** as *ibid.* 20:8 states: 'Let him go home, lest he demoralize the hearts of his brethren like his own.' Similarly, the prophetic tradition explicitly states: 'Cursed be he who does God's work deceitfully. Cursed be he who withholds his sword from blood.' Jeremiah 48:10 **In contrast, anyone who fights with his entire heart, without fear, with the intention of sanctifying God's name alone, can be assured that he will find no harm, nor will bad overtake him. He will be granted a proper family in Israel and gather merit for himself and his children forever. He will also merit eternal life in the world to come** as I Samuel 25:28-29 states: 'God will certainly make my lord a faithful house, for my lord fights the wars of God and evil will not be found with you... and my lord's soul will be bound in a bond of life with God'.

(29) נביאים – עמוס (ב:טז)

ואמיץ לבו בגבורים ערום ינוס ביום ההוא נאם ה'.

And he who is courageous among the mighty will flee away naked on that day," says Adonai.

(30) אבן עזרא – פירוש ראשון – שם

ואמיץ לבו זהו שמחשבתו שינצח, ולא יוכל איש להזיקו. והפך זה – "הירא ורך הלבב" (דברים כ:ח), ירא מקבל, ורך לב להשחית.

ומבהיל עצמו עובר בלא מעשה. שניאמר (דברים כ, ג) "אל ירד לבבכם אל תיראו ואל תתפזו ואל תערצו מפניהם". ולא עוד אלא שקל דמי ישראל תלויו בצנארו. ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו. הרי זה כמי ששפך דמי הכל. שניאמר (דברים כ, ח) "ולא ימס את לבב אחיו כלבבו". ונהרי מפרש בקבלה (ירמיה מח, י) "ארור עשה מלאכת ה' רמיה" וארור מנע סרבו מדם. וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה פונתו לקדש את השם בלבד. מבטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה. ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא. שניאמר (שמואל א כה, א) "כי עשה יעשה ה' לאדני בית נאמן כי מלחמות ה' אדני גלחם ורעה לא תמצא בך" וגו' (שמואל א כה, ט) "והיתה נפש אדני צרוכה בצרור החיים את ה' אלהיך":

To whom does the phrase 'Is there a man who is afraid or faint-hearted?' refer? The phrase should be interpreted simply, as applying to a person whose heart is not brave enough to stand in the throes of battle. **Once a soldier enters the throes of battle, he should rely on the Hope of Israel and their Savior in times of need. He should realize that he is fighting for the sake of the oneness of God's Name. Therefore, he should place his soul in his hand and not show fright or fear. He should not worry about his wife or children. On the contrary, he should wipe their memory from his heart, removing all thoughts from his mind except the war. Anyone who begins to feel anxious and worry in the midst of battle to the point where he frightens himself violates a negative commandment,** as it is written (Deuteronomy 20:3: 'Do not be faint-hearted. Do not be afraid.

6. Conclusion

של מלכות שמים בארץ, והתעלות ארצית לגבהי מרומים, או בדרך ריבולוציה - מהפכה עולמית שתשמיד רשע וזדון מהארץ וישלוט במקומה צדק ומשפט, חסד ואמת, שלום ואהבה ביום "ה' הגדול והנורא" (יואל ג,ד).

גאולת ישראל שמביאה בכנפיה גאולת עולם, תבוא בעתה אשר יעד לה יוצר העולם ומנהיגו ואלקי ישראל ומושיעו, אבל גאולה זו מקווה יום יום, ובידינו להחיישה אם נכשיר את עצמנו, נזכך את מחשבתנו, ונקריב קרבנות אהבה על מזבח גאולתנו: "אני ה' בעתה אחישנה" [ישעיה ס,כב], זכו - אחישנה, לא זכו - בעתה (סנהדרין צח,א).

הנזכה לכך בדורנו זה, או הנסלול דרך גאולה עולמית לבנינו אחרינו להשלים את גאולתנו? ותשובתנו צריכה להיות כן וכן! וזו היא תפלתנו התמידית לאמר: "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו לאורו". בתפלה ובמעשים נכשיר את עצמנו לגאולה, ונזכה לראות בעצמנו התגשמות מלאה של יעוד נביאי קדשנו לאמר: "כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה" [ישעיה ס,ב].

31) תנא דבי אליהו רבה – פרק כה

לפיכך הייתי אומר שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב שלא קנו האבות העוה"ז והעוה"ב וימות בן דוד אלא כשביל מעשיהם הטובים ות"ת.

32) הרב בן ציון מאיר חי עזיאל – הגיוני עזיאל: שער כ"ח – הגאולה ותעודתה – פרק א' – הגאולה ותעודתה

רעיונות נאצלים ושאיפות נעלות אלה נולדו עם הלאום היהודי וגדלו עמו והם מצפים להתגשמותם בחיים.

גאולה זו לא נתגלתה קצה, אבל היא מוכרחה לבוא בדרך איבולוציא הדרגתית, כחזיונו של יעקב אבינו – אבי שבטי יה - בחלמו: "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו" [בראשית כח,יב], עולים ויורדים בירידה שהיא צורך עליה, עדי הגיעם אל נקודת הגובה, ואל המעלה העליונה